

Arrest

nr. 228 237 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 januari 2016 dient verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 januari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : T. (...)

voornaam : Z. K. (...)

geboortedatum : (...).1983

geboorteplaats: S. (...)

nationaliteit: Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Op 27 december 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

Bij arrest nr. 224 005 van 16 juli 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 2 september 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“• *Schending artikel 75 van het Koninklijk Besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*

• *Schending van art. 7 van de vreemdelingenwet;*

• *Schending van art. 52/3 van de vreemdelingenwet;*

• *Schending van art. 54 en 74/14 van de vreemdelingenwet;*

• *Schending van art. 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement in de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;*

• *Schending van art. 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement in de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;*

• *Schending van artikel 46.5 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 inzake de gemeenschappelijke procedures voor het verlenen en intrekken van internationale bescherming;*

- Schending van art. 13.1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;
- Schending van art. 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- Schending van het gelijkheidsbeginsel;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de zorgvuldigheidsplicht;
- Machtsmisbruik.

Samenvatting middel:

Verwerende partij schendt hogere rechtsnormen en Europese regelgeving die inmiddels rechtstreekse werking heeft gekregen. Voor het definitief afsluiten van de asielprocedure kan geen bevel het grondgebied te verlaten worden betekend.

4.1.1.

Tegen de beslissing van het Commissariaat - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 9 januari 2018 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad van de Vreemdelingenwet echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelikheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk "en" te lezen en niet "of".

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid. 1° tot 12°."

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

"De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Parl. St. De Kamer. DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing " waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3.4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om "terugkeerbeslissing" aan te duiden. Soms is er sprake van een "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een "verwijderingsbeslissing" (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer) ".

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het CGVS, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetwijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd. in werking is set reden " (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

4.1.2.

Deze praktijk vormt ook een schending van artikel 5 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). Dit artikel houdt immers een verplichting tot eerbiediging van het beginsel van non-refoulement in.

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind: b) het familie- en gezinsleven: c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "(artikel 5 Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Het principe van non-refoulement, zoals omvat in het in internationale recht, verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is eveneens vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Overeenkomstig artikel 3, 4de lid van de Europese terugkeerrichtlijn werd op basis van de bestreden beslissing een terugkeerbesluit aan de verzoekende partij afgeleverd. Juridisch bestaat er geen twijfel over dat aan de verzoekende partij een terugkeerverplichting wordt opgelegd. In een arrest van 8 maart 2016 heeft de Raad van State (RvS. Arrest n° 234 074 van 8 maart 2016) dit in de meest duidelijke bewoordingen bevestigd.

Er is, zo stelt de Raad van State, een duidelijk nadeel, los van de vraag of de verwerende partij tot een gedwongen verwijdering kan overgaan:

« Cet ordre est en effet obligatoire pour le requérant. Certes, s'il ne le respecte pas, la partie adverse ne peut temporairement pas le contraindre par la force à quitter le territoire. Il n'en reste pas moins que le requérant est tenu de l'exécuter et qu'il ne s'agit pas d'une invitation qui lui est adressée gracieusement à quitter la Belgique. Cette décision du 3 juin 20 14 qui impose au requérant l'obligation de quitter le territoire lui cause donc grief »

(RvS, Arrest n° 234 074 van 8 maart 2016)

De verzoekende partij beroept zich rechtstreeks op artikel 5 van de Europese Terugkeerrichtlijn, aangezien dit artikel niet correct werd omgezet naar de Belgische wetgeving.

Deze omzetting vertaalt zich verkeerdelijk in artikel 74/17 §1 van de Vreemdelingenwet als volgt:

"§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel. "

Uit bovenstaande arrest n°234 074 van de Raad van State, blijkt duidelijk dat niet zonder meer geoordeeld kan worden dat het non-refoulementbeginsel werd gerespecteerd, louter en alleen omdat de verwerende partij tijdelijk niet tot gedwongen verwijdering kan overgaan. Bij omzetting in de Belgische rechtsorde van deze richtlijn werd artikel 5 van de Europese terugkeerrichtlijn té eng geïnterpreteerd.

4.1.3.

Bovendien vormt de huidige praktijk ook een inbreuk op het recht op een effectief beroep voor verzoekende partij, zoals dit wordt beschermd door artikel 46.5. van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013, betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking):

"Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekende partij toe om op het grondgebied te blijven tot de termijnen waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is

en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel, "(artikel 46.5. Van de Europese richtlijn 2013//32/EU)

Zoals aangetoond door het wetsontwerp van de regering tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 22 juni 2017, is ze zich bewust van de hiaten in de huidige wetgeving. In het bijzonder laat de nieuwe wetgeving niet langer toe om een bevel tot het verlaten van het grondgebied af te leveren vooraleer de asielprocedure definitief is afgerond. Deze aanpassing wijst opnieuw op de noodzaak van de toepassing van artikel 46.5. van de Europese richtlijn 2013//32/EU.

"De richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) moest uiterlijk op 20 juli 2015 worden omgezet in de Belgische rechtsorde. Deze richtlijn voorziet in artikel 46 in een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dit wordt in lid 3 van hetzelfde artikel gedefinieerd als "een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden", Dientengevolge moet de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 15 december 1980") in eerste instantie zo worden aangepast dat alle verzoeken om internationale bescherming in een beroep met volheid van rechtsmacht worden behandeld.

Lid 4 van artikel 46 van bovenvermelde richtlijn vereist daarenboven dat opdat een vreemdeling zijn daadwerkelijk rechtsmiddel zou kunnen uitoefenen er in redelijke termijnen en andere vereiste voorschriften moet worden voorzien. Deze richtlijn heeft tevens tot gevolg dat op het niveau van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna "CG ES ") een nieuwe structuur van beslissingen en termijnen voor het nemen van die beslissingen moet worden ingericht. In tweede instantie worden dan ook de procedures en termijnen in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna "de Raad") aangepast teneinde ze naadloos te laten aansluiten op de procedure voor het CGVS. Tegelijk wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt om een aantal termijnen te rationaliseren en te vereenvoudigen, daar een onontwarbaar kluwen aan procedures en termijnen de goede rechtsbedeling niet ten goede komt en de daadwerkelijkheid van rechtsmiddel in de praktijk dreigt te ondermijnen. "

(Parl. St., De Kamer, DOC 2549/001, p. 4)

In afwachting van de inwerkingtreding van de nieuwe Vreemdelingenwet, is artikel 46.5. van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013 voldoende duidelijk en precies geformuleerd, zodat deze intussen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Artikel 46.5. van de Europese asielrichtlijn verzet zich in de meest ondubbelzinnige bewoordingen tegen het uitgeven van bevelen om het grondgebied te verlaten, zolang de asielprocedure niet volledig afgerond is (inclusief beroep).

Het recht op een effectief beroep wordt eveneens gegarandeerd door artikel 13 van de Europese terugkeerrichtlijn 2008/115/EG en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Binnen dit juridisch kader is het des te meer onverantwoord dat verwerende partij, aan verzoekende partij, voor het afronden van zijn asielprocedure, een terugkeerbesluit heeft afgegeven, dat hem tot illegaliteit veroordeelt.

4.1.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 3) dat de termijn van dit hevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikels 54 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, in zoverre deze artikels de omzetting vormen van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

Voor zover uw Raad zou oordelen dat artikels 54 en 74/14 van de Vreemdelingenwet het recht op vrijwillige terugkeer niet als dusdanig verankert, beroept verzoekende partij zich rechtstreeks op artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn.

4.1.5.

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd

door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatrieerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 7, 52/2, 54 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 5, 7 en 13.2 van de richtlijn 2008/115/EG, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 13.1 van de Richtlijn 2008/115/EG, van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het gelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidbeginsel en machtsmisbruik.

Hij betoogt dat de verwerende partij de hogere rechtsnormen en Europese regelgeving schendt die inmiddels rechtstreekse werking heeft gekregen en dat voor het definitief afsluiten van de asielpprocedure geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betekend. Hij zou beschikken over een voorlopig verblijfsrecht en het principe van non-refoulement zou zijn geschonden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat op 27 december 2017 door de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing werd genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Uit die bepaling blijkt dat het feit dat de termijn voor het indienen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nog loopt, niet in de weg staat dat het attest van immatriculatie zoals afgeleverd bij het indienen van de asielaanvraag wordt ingetrokken en een bevel om het grondgebied te verlaten, onder het model overeenkomstig bijlage 13quinquies, wordt afgegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris is, in tegendeel bij gebonden bevoegdheid gehouden hiertoe over te gaan, indien de vreemdeling tevens onregelmatig in het Rijk verblijft, en dit “onverminderd” de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980. Uit artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 blijkt dat de rechten van de asielzoeker worden gewaarborgd door het feit dat dit terugkeerbesluit niet kan worden uitgevoerd tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch tijdens de behandeling van dit beroep.

Artikel 9 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26/06/2013 luidt:

“Het recht om gedurende de behandeling van het verzoek in de lidstaat te blijven

1. Verzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dat recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.”

Artikel 9 van de Richtlijn 2013/32/EU werd niet tijdig omgezet in de Belgische wetgeving, wat tot gevolg heeft dat de Belgische overheid zich moet houden aan de richtlijnbevestigingen. De rechtstreekse werking geldt immers als een richtlijn niet volledig of correct is geïmplementeerd in nationale wetgeving en indien een richtlijn niet tijdig werd omgezet in de nationale wetgeving. De rechtstreekse werking van een richtlijn heeft tot gevolg dat de richtlijnbevestigingen rechtstreeks doorwerken als ze ‘voldoende duidelijk en nauwkeurig’ zijn en rechten toebedelen aan particulieren.

De rechtstreekse werking blijkt uit de bewoordingen van artikel 9 van de richtlijn 2013/32/EU, daar deze bepaling 'voldoende duidelijk en nauwkeurig' is en 'rechten toebedeeld aan particulieren'. De bepaling werd precies geformuleerd en geen bevat afwijkingmogelijkheden voor de lidstaten. De rechtstreekse werking blijkt daarnaast uit het voorstel van de Europese Commissie voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (2016/0224 (COD)). Het begrip 'voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk' mag immers volgens de rechtspraak van het HJEU niet te beperkend worden geïnterpreteerd (HJEU, zak 103/88, Fratelli Costanzo SpA, Gemeente Milaan, 22 juni 1989¹)

Artikel 7.1 van de richtlijn 2005/85/EG bepaalt:

"Asielzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te blijven houdt niet in dat betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning."

De stelling van verzoeker dat hij "tijdelijk verblijfsrecht" zou hebben tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, faalt derhalve in rechte.

Ook de stelling dat de illegaliteit niet kan worden vastgesteld zolang de genomen beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen faalt in rechte.

Artikel 2, d) van de richtlijn 2005/85/EG definieert het begrip "definitieve beslissing" in de zin van die richtlijn immers als volgt:

" d) "definitieve beslissing": een beslissing of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van hoofdstuk V, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de asielzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat, behoudens bijlage III;"

Uit de richtlijn 2008/115/EG niet kan worden afgeleid als zou het loutere lopen van de wettelijke termijn voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de gemachtigde van de staatssecretaris ervan weerhouden het onregelmatig verblijf van de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van die beslissing, vast te stellen.

Bovendien is de gemachtigde van de staatssecretaris, op grond van artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980, ertoe gehouden om onverwijld tot een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verleend in de bestreden beslissingen over te gaan, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt, en verzoekende partij onregelmatig in het Rijk verblijft.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3.1. In essentie uit verzoeker kritiek op het feit dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd terwijl hij een schorsend beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 27 december 2017 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verduidelijkt hierbij dat hij een verblijf geniet onder de vorm van een bijlage 35, zodat er geen sprake is van een onwettig verblijf, terwijl een bevel om het grondgebied te verlaten enkel kan worden gegeven in het geval van een onwettig verblijf. Verzoeker voert tevens aan dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op zijn recht op een effectief beroep.

Verder ontwikkelt verzoeker nog een grief met betrekking tot de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Hij betoogt dat de termijn van het bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van de commissaris-generaal, zodat de termijn van dertig dagen reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad. Verzoeker voert aan dat dit in strijd is met de artikelen 54 en 74/14 van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) waaruit blijkt dat een periode van dertig dagen voor vrijwillig vertrek moet worden toegestaan. Verzoeker bevindt zich niet in een situatie van onwettig verblijf wanneer de beroepstermijn nog loopt voor de Raad. Hij dient bijgevolg nog te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker voert in dit verband ook een schending van het gelijkheidsbeginsel aan omdat personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure, waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen, onmiddellijk

kunnen worden gerepatrieerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de personen bij wie de termijn nog niet is verstreken, niet het geval is.

2.1.3.2. In essentie uit verzoeker vooreerst kritiek op het feit dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd terwijl hij een schorsend beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 27 december 2017 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verduidelijkt hierbij dat hij een verblijf geniet onder de vorm van een bijlage 35, zodat er geen sprake is van een onwettig verblijf, terwijl een bevel om het grondgebied te verlaten enkel kan worden gegeven in het geval van een onwettig verblijf. Verzoeker voert tevens aan dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op zijn recht op een effectief beroep. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State van 234.074 van 8 maart 2016.

In voornoemd arrest van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst werd een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie. In het arrest van de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de zaak Gnandi (HvJ C-181/16, Sadikou Gnandi/Belgische Staat, 19 juni 2018, punt 42 en 67), werd uitdrukkelijk gesteld dat een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit - in voorliggende zaak het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen - ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg wordt volgens het Hof geboden door artikel 39/70 van de vreemdelingenwet omdat aan de persoon die om internationale bescherming verzocht heeft, het recht wordt toegekend om tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van het beroep, op het Belgische grondgebied te verblijven.

2.1.3.3. De kritiek van verzoeker dat zijn recht op een effectief rechtsmiddel zoals beschermd door artikel 46.5 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn in het gedrang komt, kan gelet op het hogergenoemde arrest van de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de zaak Gnandi en artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Er wordt nog op gewezen dat de Raad bij arrest nr. 224 005 van 16 juli 2019 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde. Verzoeker kon in persoon aanwezig zijn op de terechtzitting van de Raad in het kader van zijn beroep in volle rechtsmacht. Hij was gedurende de gehele behandelingstermijn van dit beroep aanwezig in België. Hij ontbeert dan ook een voldoende belang bij zijn kritiek.

2.1.3.4. Met betrekking tot de termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek, houdt een dergelijke termijn voor vrijwillig vertrek in dat het terugkeerbesluit pas na het verstrijken van die termijn kan worden uitgevoerd (artikel 8.2. van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/14, § 2 van de vreemdelingenwet). Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat verzoeker gedwongen werd het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na de betekening van het afwijzend arrest van de Raad. Daargelaten of uit het arrest Gnandi volgt dat de afgifte van het voorlopig verblijfsdocument 'bijlage 35' inhoudt dat de termijn voor vrijwillig vertrek wordt gestuit en aldus pas opnieuw een aanvang neemt nadat het afwijzend arrest van de Raad ter kennis werd gebracht van de betrokkene, blijkt in deze zaak niet dat ten aanzien van verzoeker enige dwangmaatregel werd genomen met het oog op het verwijderen van het grondgebied. Verzoeker heeft in deze zaak ten volle kunnen beschikken over de termijn van dertig dagen.

2.1.3.5. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld.

Verzoeker laat gelden dat het in de praktijk zo is dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden zij hebben een negatieve beslissing gekregen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep nog hangende is. Verzoeker stipt aan dat de termijn voor vrijwillig vertrek kan aflopen vooraleer de Raad een arrest heeft uitgesproken. Op die manier is er een verschil tussen personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek reeds is verlopen vooraleer een arrest werd gewezen en die vreemdelingen die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatrieerd bij een negatief arrest,

terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is. Hierboven werd uiteengezet dat verzoeker in deze zaak ten volle heeft kunnen beschikken over de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Waar verzoeker hieromtrent een schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, voert hij in wezen een volstrekt hypothetische discussie. Verzoeker toont niet aan dat hij werd benadeeld met betrekking tot de termijn voor vrijwillig vertrek en beperkt zich tot het voeren van een louter theoretische discussie, waar hij geen persoonlijk belang bij heeft.

2.1.3.6. Het eerste middel is ongegrond. Volledigheidshalve wordt ook verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

- *Schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet;*
- *Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- *schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet;*
- *Schending van artikel 5 en artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;*
- *Schending van artikel, 3 E.V.R.M.;*
- *Schending van de materiële motiveringsverplichting;*
- *Schending van iif.t proportionaliteitsbeginsel;*
- *Schending van de zorgvuldigheidsplicht;*
- *Schending van het billijkheids – en evenredigheidsbeginsel.*

Samenvatting middel:

Verwerende partij houdt in bestreden beslissing geen rekening met de onveilige levensomstandigheden in Jalalabad. In de regio van herkomst vinden er veiligheidsincidenten plaats die verwerende partij volledig naast zich neerlegt in de bestreden beslissing. Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is meer dan reëel.

4.2.1.

Op 9 januari 2018 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

"Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3. dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M.. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non - refoulement. Artikel 3 van het E. V.R.M. dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006). "

(Parl. St.. De Kamer. DOC 53 2555/01, p. 11).

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist hij het beoordelen van een bevel dat art. 3 E.V.R.M. dient te worden beoordeeld.

Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 E.V.R.M..

4.2.2.

De verzoekende partij beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Uit onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst onstabiel is:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014. The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015. An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS and the re-emergence of Al Qaeda has further destabilized the security situation. Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict. The conflict is increasingly affecting all parts of the country. Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change. Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks, including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings, and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons. There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas. AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul and other cities, and to expand their reach in rural or less populated areas.

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs. "

(stuk 20, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren op [http://wvav.refworld.org/docid/570fx\)6564.html](http://wvav.refworld.org/docid/570fx)6564.html). de verzoekende partij zet vet)

Ook uit het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 19 juni 2017, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"The overall security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017. The United Nations recorded 23.712 security incidents, an almost 5 per cent increase compared with 2015 and the highest number in a single year ever recorded by UNAMA. While the fighting remained particularly prevalent in the five southern and eastern provinces of Helmand, Nangarhar, Kandahar, Kunar and Ghazni, where 50 per cent of all incidents were recorded, the conflict spread in geographical scope, with increasing Taliban activities in northern and north-eastern Afghanistan, as well as in Farah in the west. The Taliban continued to put pressure on the Government's control of the provincial capitals of Farah, Kunduz, Lashkar Gah, Helmand Province, and Tirin Kot, Uruzgan Province. International and Afghan air support and the deployment of Afghan special forces remained critical to the holding of these cities. In late November, the Taliban captured the Ghorak district administrative centre of Kandahar Province, bringing to 14 the total number of districts claimed by the Taliban to be under their control. In addition, the control of a number of districts has been contested, with some reports claiming an increase in the percentage of Afghan territory under Taliban influence. The fighting evolved further in character as the number of armed clashes between the Taliban and Government security forces increased by 22 per cent in 2016, accounting for 63 per cent of all security incidents, the majority of which were initiated by

the Taliban. Improvised explosive device attacks continued to decline in 2016, however, and were 25 per cent lower than during the previous year. [...]

Between 18 November 2016 and 14 February 2017, the United Nations recorded 5,160 security-related incidents. This represents a 10 per cent increase compared with the same period in 2015 and a 3 per cent increase compared with the same period in 2014. The number of armed dashes recorded in January 2017 increased by 30, compared with January of 2016, and reached 1,877, the highest number recorded by the United Nations for that month. Improvised explosive device attacks increased by 11 per cent compared with the same period in 2016. "

(...)

The total number of civilian casualties exceeded 9431 people (3192 deaths and 6302 injured) which shows 17.8 percent increase compared to that in 1393. Based on findings by the AH IRC. 8005 people were killed or injured in 1393. Out of them 3071 people were killed and 4934 people got injured. [...]

(...)

"Civilian casualties increased in five of Afghanistan's eight regions in 2016. The armed conflict most affected the southern region, which recorded 2,989 civilian casualties (1,056 deaths and 1,933 injured), a 17 per cent increase compared to 2015. The central region recorded the second highest number of civilian casualties - 2,348 civilian casualties (534 deaths and 1,814 injured) - an increase of 34 per cent compared to 2015 due to suicide and complex attacks in Kabul city. The northeastern and eastern regions experienced a decline in civilian casualties; however, both recorded significant numbers - 1,595 civilian casualties (433 deaths and 1,162 injured) in the eastern region and 1,270 civilian casualties (382 deaths and 888 injured) in the north-eastern region. UNAMA documented 1,362 civilian casualties (384 deaths and 978 injured) in the northern region. 903 civilian casualties (340 deaths and 563 injured) in the south-eastern region, 836 civilian casualties (344 deaths and 492 injured) in the western region and 115 civilian casualties (25 deaths and 90 injured) in the central highlands region. " (UNAMA. 6 February 2017, p. 10-12). "

(stuk 6: "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network", 19 juni 2017, te consulteren op

<https://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>. de verzoekende partij zet vet)

'In the first nine months of 2016, UNAMA documented 8,397 conflict-related civilian casualties (2,562 deaths and 5,835 injured). Pro-government forces - including Afghan national security forces, the Afghan local police, pro-government armed groups, and international military forces-were responsible for almost 23%, according to UNAMA "

(stuk 4: "The State of the world's human rights", Amnesty International Report 2016/2017, geraadpleegd op 12 juli 2017, te consulteren op <https://www.amnesty.org/en/countries/asia-and-the-pacific/afghanistan/reportafghanistan/>.)

The United Nations has warned against a sharp rise in civilians casualties amid violence in Afghanistan, saying over 5,000 people were killed or wounded in the war-torn country in the first half of this year.

In its mid-year report published on Monday, the United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) said 1,662 Afghan civilians were killed and more than 3,500 injured from January / to June 30.

" The human cost of this ugly war in Afghanistan - loss of life, destruction and immense suffering - is far too high. " said Tadamichi Yamamoto, the UN secretary-general 's special representative for Afghanistan and UNAMA head.

The figures include civilian casualties from bombings and "complex attacks" - involving more than one perpetrator and two or more forms of weaponry, including IEDs which killed 259 civilians and injured 892, up by 15 percent compared to the first half of the previous year.

The majority of the victims were killed by the Taliban militants and the Daesh Takfiri group, the report said. "

(stuk 5: Afghan online press. Civilian death toll at record high, latest UN report shows, 17 juli 2017, te consulteren op <http://www.aopnews.com/talihan/civilian-death-toll-at-record-high-latest-un-report-shows/>)

"Nangarhar province: Police officer and civilian killed by roadside bombing in Jalalabad near police checkpoint Bomb Kills Two In Afghanistan, UN Warns of 'Escalating Spiral Of Violence " June 22. 2016

Afghan officials say a roadside bombing in an eastern provincial capital killed a police officer and a civilian on June 22. Abass Sadat, the deputy police chief of Nangarhar Province, said the explosion in the city of Jalalabad also wounded two civilians. Sadat said the bomb was probably detonated by remote control after being planted near a police checkpoint. There was no immediate claim of responsibility for the attack. The top United Nations official in the country, Nicholas Haysom, warned on June 22 that Afghanistan could face "retaliatory' acts of vengeance and an escalating spiral of violence.

" He said his concerns were fueled by a series of attacks against civilians in recent months and deadly

violence that has continued during the Muslim holy month of Ramadan. Based on reporting by AP and Reuters "

(Stuk 11 : RFE/RL - Radio Free Europe/Radio Liberty: Bomb Kills Two In Afghanistan, UN Warns of 'Escalating Spiral Of Violence', 22 juni 2016, te consulteren via: http://www.ecoi.net/local_link/325904/452280_en.html)

De VN veiligheidsraad heeft dit jaar nog gewaarschuwd voor het gevaar dat IS in Afghanistan betekent voor de veiligheid in grotere steden:

ISIL in Afghanistan has proved its ability to hold limited terrain and to conduct terrorist attacks in major cities beyond its core territory. Attacks using an improvised explosive device in Kabul targeted a Shia mosque, and a complex suicide attack in Jalalabad targeted the Pakistani Consulate. Attacks are also carried out in border areas inside Pakistan.

(stuk 13, VN Veiligheidsraad, Report of the Secretary-General on the threat posed by ISIL (Daesh) to international peace and security and the range of United Nations efforts in support of Member States in countering the threat, 31 mei 2016, te consulteren via: http://www.eeoi.net/filc_upload/1226_1465546159_n1615026.pdf. de verzoekende partij zet vet.)

Ook in Jalalabad is het nog steeds niet veilig en worden veel burgers er slachtoffer van de vele geweldplegingen.

"Two civilians were killed and seven others wounded in two separate incidents in the eastern Afghan province of Nangarhar on Friday, said the provincial government in a statement.

Nearly at the same time, seven civilians, including a woman and four children, were wounded after an Improvised Explosive Device (IED) attached to a bicycle was detonated in the 5th Police District of provincial capital Jalalabad city. "

(stuk 12, Xinhuanet, Two civilians killed, seven others injured in separate incidents in eastern Afghanistan, 14 juli 2017, te consulteren op :

http://ncws-xiihuaicl.com/english/2017-07/14/c_136444465.htm)

IS pleegt tot op vandaag met de regelmaat van de klok aanslagen in Jalalabad.

"At least six people have been killed by assailants wearing suicide vests who stormed a national television and radio station in the city of Jalalabad, in eastern Afghanistan, government officials say.

The Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL, also known as ISIS) group claimed responsibility for the attack that comes over a week after the leader of ISIL in Afghanistan was killed in a US drone attack. "

(stuk 19 : Aljazeera, ISIL claims deadly TV station attack in Jalalabad, 17 mei 2017, te consulteren op <http://www.aljazeera.com/news/2017/05/afghanistan-gunmen-attackjalalabad-tv-station-170517064544067.html>)

"An explosion rocked Jalalabad city, the provincial capital of eastern Nangarhar province earlier today. According to the preliminary reports, a civilian was killed in the explosion and some others were wounded.(...)The official speaking on the condition of anonymity further added that an Improvised Explosive Device (IED)was detonated near a police vehicle in the vicinity off 4th police district of the city"

(stuk 17, Kliaama Press, "Explosion in Jalalabad city, casualties feared", 5 januari 2017, te consulteren via <https://www.khaania.com/explosion-in-jalalabad-city-casualtiesfeared-02621>. de verzoekende partij)

"Up to 12 people have been confirmed dead and 16 others injured after a suicide attacker detonated his explosive device among mourners in a funeral in Jalalabad city, the capital of Afghanistan's eastern Nangarhar province on Sunday, a local official said.

"At least two bodyguards belonging to MP Zahir Qatir have been killed in an attack on the MP's house in Jalalabad Wednesday morning.

According to the provincial governor's spokesman, Attaullah Khoghyani, the bodyguards were first shot and then a suicide bomber detonated his explosives outside Qadir's house. A second suicide bomber was gunned down by Qadir's bodyguards, Khoghyani said. "

(Stuk 14 ,Tolo News, "At Least Two Killed In Attack On MP's House In Jalalabad", 30 augustus 2017, te consulteren op <http://www.ioloncws.com/afghanistan/explosionreported-Jalalabad-casualties-feared>. verzoeker zet vet)

"A terrorist blew himself up in the funeral ceremony of former district governor of Haska Mina district this afternoon outside Jalalabad city, killing 12 mourners and injuring 16 others, " the official who declined to be named told Xinhua.

(...) No one has claimed of responsibility for the attack. However, an official on the condition of anonymity pointed finger at the hardliner Islamic State (IS) group, saying IS militants could be behind the deadly attack to terrorize people. "

(stuk 15, Xinhuanet, "Suicide attack kills 12, wounds 16 in Afghan eastern Jalalabad city", 31 december 2017, te consulteren op http://w5vw.xinhuanet.com/english/2017-12/31/lc_136863251.htm. verzoeker zet vet)

" Three people have been killed in a car bomb and gun attack on the office of the nongovernmental organisation. Save the Children, in eastern Afghanistan, according to local officials.

Two security guards and one civilian were killed and at least 25 others were wounded when a suicide attacker detonated a car bomb outside the headquarters of the international charity in Jalalabad early on Wednesday morning.

The Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL, also known as ISIS) has claimed responsibility for the attack via the group's Amaq website, describing the targets as "British and Swedish institutes". " (Stuk 16, Aljazeera, ISIL claims attack on Save the Children in Jalalabad, 25 januari 2018, te consulteren op <http://www.aljazeera.com/new.s/2018/01/blast-save-clildren-afghanistan-ialalabad-180124050807137.html>. verzoeker zet vet)

Vervolgens moet de verzoekende partij ook op een veilige manier kunnen reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land. De verzoekende partij merkt op dat de veiligheid tussen Kabul naar Jalalabad niet gegarandeerd is. Immers is het geweten dat de veel gebruikte Kabul-Jalalabad Highway, ondanks de toegenomen overheidsaanwezigheid, frequent het doelwit wordt van aanvallen en kidnappings.

"Security has markedly deteriorated in the last few weeks along the 160-kilometer long highway from Kabul to Jalalabad, which CNN once dubbed the world's most dangerous road with a "death rating" of 9.5 out of 10. Afghans refer to sections of the highway and the surrounding area as " The Valley of Death. "

Why so dangerous?

Risks abound here: Taliban insurgents taking potshots at cars, roadside bombs (especially the first 26 kilometers of Highway I have seen repeated IED and suicide attacks), kidnappings, and perhaps the most constant and random danger—reckless Afghan drivers, who believe that the laws of physics neither apply to them nor to their cars hurtling over the narrow road that zigzags across rugged terrain through the Afghan provinces of Kabul, Laghman and Nangarhar.

(...)

To maintain security, the highway, which cuts through Taliban-dominated territory, is dotted with small outposts manned by the Afghan National Army and Afghan National Police to deter insurgents from seizing parts of the road. However, this has not stemmed the growing sense of insecurity, despite the Afghan National Army launching a major operation to secure the highway in September 2015.

Recently, Afghan local media reported that kidnappings and attacks have increased. "Shootings on Kabul-Jalalabad and Laghman highway occur on a daily basis. Firing and attacks by armed groups on security check points have increased and this is very unfortunate. " a local Afghan politician told Tolo News. "Gun shots are heard here on a daily basis. They [insurgents/ do not care whether they are firing on security personnel or ordinair people. " an Afghan traveller lamented.

Most Westerners traveling the highway maintain a low profile, riding in old Toyotas rather than SUVs and donning local garb. Close inspection would hardly fool wary eyes, but when sitting in the backseat of a rusty Celica crossing a busy bazaar, disguise is thin comfort to anxious outsiders. Very few, however, make the trip anymore. "

(stuk 7: The diplomat, "'Next stop Jalalabad: traveling on one of the world's most dangerous roads', 13 december 2015, te consulteren via: <http://livediplomat.com/2015/12/next-stop-jalalabad-travelin-u-on-one-of-the-worlds-most-dangerous-roads/>, de verzoekende partij zet vet)

"Members of Laghman provincial council on Friday reported that security threats have drastically increased along the key Kabul-Jalalabad highway in recent weeks, putting the lives of travelers at great risk.

Meanwhile, residents in Laghman province have said that unknown armed men apparently affiliated with insurgent groups frequently appear on the highway and sometimes open fire on vehicles, an issue which has created major concern among regular commuters.

As concerns over the volatility of the Kabul-Jalalabad highway' grow, Laghman governor Abdul Jabbar Naeemi on Friday said that the provincial government has been in contact with the central government in Kabul in an effort to push security institutions to come up with concrete measures to secure the road. "

(stuk 8. Tolonews, "Insurgents Threaten Key Kabul-Jalalabad Highway: Local officials say", 27 november 2015, te consulteren via: <http://www.tolonews.com/cn/afghanistan/22550-iiisur«cnts-lhrccaten-kev-kahulialalabad-hiihwav-local-officials-sav>. de verzoekende partij)

Reeds in een rapport in maart 2015 wees het Institute for the Study of War, al op de groeiende moeilijkheden die de overheidstroepen kennen om de invalswegen van en naar Kabul te controleren.

With their limited capabilities. Afghan forces are reportedly struggling to maintain an adequate level of security on the roadways leading into Kabul. In a meeting with lawmakers on December 17. 2014, NDS chief Rahmatullah Nabil said that the ANSF can monitor only four of the twenty six access points into Kabul.

(stuk 9. ISW. *The Taliban Resurgent: threats to Afghanistan's security*, maart 2015. te consulteren via [http://www.understandinewnr.org/sitcs/dcfault/files/AF\(il%20Rcport.pdf](http://www.understandinewnr.org/sitcs/dcfault/files/AF(il%20Rcport.pdf))

Het klopt dat in september 2015 nog een grootscheepse operatie werd uitgevoerd op de weg in Surobi, maar de sterk toegenomen onveiligheid op deze snelweg tijdens de laatste weken, wijst op het ultieme falen van deze actie.

Ook wordt het steeds moeilijker om Jalalabad nog op een veilige manier te bereiken:

"Bovendien is Jalalabad enkel nog bereikbaar vanuit Kabul over de weg. Deze weg is een belangrijk doelwit geworden van de opstandelingen die de toevoer van Kaboel willen controleren. "

(Stuk 10: COI Focus : *Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*, van 14 december 2016, p. 15)

De verzoekende partij haalt aan dat het voor terugkeerders naar Afghanistan allerm minst gemakkelijk is. Zo bevestigen ook de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan:

"The latter is particularly important in light of the fact that many Afghans who have returned in previous years are reported to have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. Returnees reportedly experience severe difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. An estimated 40 per cent of returnees are reportedly vulnerable with poor access to livelihood, food, and shelter. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihoods and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming kind and property. "

(Stuk 20, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, van 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.Org/pdfid/51ffdca34.pdf>, de verzoekende partij zet vet)

Ook worden de vluchtelingenkampen rond Jalalabad beheerst door oud-Taliban militanten, die zich bij Islamitische Staat aangesloten hebben.

Deportations can be a harsh sentence. Some returnees end up in United Nations camps near Jalalabad, a stronghold for former Taliban militants who joined the Islamic State.

(stuk 18, NYTimes, *The next refugee crisis: Afghanistan*, 22 oktober 2015)

De COI - Focus van het Commissariaat - generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen benadrukt dat de situatie voor terugkeerders het afgelopen jaar aanzienlijk achteruit is gegaan. Er zijn namelijk onvoldoende middelen voor hen om een menswaardig leven te leiden en ze komen er in de meest erbarmelijke situaties terecht.

"Door de plotse en aanzienlijke influx van terugkeerders zijn de lokale middelen en basisvoorziening, met name in Jalalabad, volgens UNOCHA "gevaarlijk overbelast. De huur in verschillende districten rond Jalalabad is op twee maanden tijd verdubbeld, brandstofprijzen zijn gestegen en het inkomen van dagloners is gezakt. Dokters zien nu al 80 patiënten per dag.

Vele terugkeerders zijn gedwongen impromptu open plaatsen te betrekken, waar zij bloot staan aan de weers elementen, ziekten en een gebrek aan bescherming " (Stuk 10: COI Focus : *Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*, dd. 14 december 2016, p. 14)

4.2.4.

Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering gevonden worden rekening houdende met artikel 3 E.V.R.M. en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

De situatie in Afghanistan is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan schendt artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers "niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

"338 (...) Un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 - 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non-refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Tenslotte verwijst de verzoekende partij eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vvv.:

"(...)"

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

4.2.5.

De bestreden beslissing van 9 januari 2018 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 7, 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG, van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stelt er geen rekening zou zijn gehouden met de onveilige omstandigheden in Jalalabad. Het zou er nog steeds niet veilig zijn en er zouden slachtoffers vallen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen wel degelijk een onderzoek deed naar de schending van artikel 3 EVRM en dat de beslissing van de CGVS de thans bestreden beslissing voorafgaat.

De bestreden beslissing heeft geen gedwongen verwijdering tot gevolg naar het herkomstland, doch gebiedt verzoeker het Schengengrondgebied te verlaten. Hij wordt geenszins gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst, waardoor hij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maakt.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Verzoeker toont niet aan dat de door hem ingeroepen artikelen niet (volledig) of niet correct omgezet zouden zijn. Hij kan zich dan ook niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

2.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

2.2.3.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker werpt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing dient te blijken dat met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening werd gehouden. Verzoeker kan niet worden bijgetreden. De rechtspraak van de Raad van State stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij meent dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing. Daarenboven brengt verzoeker geen elementen met betrekking tot het hoger belang van het kind, zijn gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoeker beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker stipt aan dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en de veiligheidssituatie in Afghanistan onstabiel is. Verzoeker laat gelden dat de situatie in Jalalabad onveilig is en de veiligheid tussen Kaboel en Jalalabad niet gegarandeerd is en hij ook op een veilige manier naar daar moet kunnen reizen. Verzoeker werpt op dat een onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing op geen enkele manier werd gerealiseerd.

Waar verzoeker opwerpt dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering gevonden kan worden rekening houdende met artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie gaat hij voorbij aan volgende motieven van de bestreden beslissing: *“Op 27 december 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”* Het onderzoek van voormeld verzoek om internationale bescherming hield een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepaling van de vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009).

Verzoeker voert ook aan dat de situatie in Afghanistan volatiel is. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat de gemaakte analyse van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017 op 9 januari 2018 (zijnde de dag van de bestreden beslissing) niet langer actueel zou zijn. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de gemachtigde in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten maken of bijkomend moest motiveren over het risico op een schending

van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker kent de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en kon zich daartegen verweren. Dit heeft hij overigens ook gedaan door een beroep in te dienen tegen deze beslissing, zoals uit 's Raads arrest met nummer 224 005 van 16 juli 2019 blijkt. Bij voornoemd arrest weigerde ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

In voornoemd arrest oordeelde de Raad als volgt:

“Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 en het rapport “EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update” van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map ‘Landeninformatie’ en rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is niet van

dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat de acties van ISKP in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en ISKP. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke en zuidwestelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. In casu blijkt evenwel dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u financieel welgesteld bent. U had voor 2009 een winkel aan uw eigen huis en kon na 2012 een winkel huren in Jalalabad. U verklaarde dat u gemakkelijk kon leven van de inkomsten van uw winkel en dat u niet behoefde te lenen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Ondanks het feit dat u niet geschoold bent, toonde u dat u ondernemend bent aangezien u een winkel in Jalalabad kon openen na tweeënhalf jaar weggeweest te zijn uit uw geboorteland. Aangezien u daar bijna drie jaar uw winkel openhield is het aannemelijk dat u bekend bent met de stad, en er een netwerk van medewinkelhouders en klanten opbouwde waarop u kan terugvallen. Dat laatste blijkt ook uit de enveloppe die u zelf neerlegde. Daaruit blijkt dat afzender in Jalalabad woont. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat de Taliban uw winkel in Jalalabad konden vinden en u daar ook viseerden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. U bracht geen andere redenen aan die u zouden beletten zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad te vestigen."

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht (zie supra).

Waar verzoeker stelt dat hij door zijn verblijf in het Westen de gewoontes en rituelen van de Afghaanse maatschappij is verleerd en dat hij zich zal moeten aanpassen aan nieuwe lokale gewoontes in Jalalabad, dient erop gewezen dat verzoeker reeds eerder Afghanistan verliet, zich in het Verenigd Koninkrijk trachtte vestigen en vervolgens naar Afghanistan terugkeerde en er in Jalalabad een textielwinkel begon zonder dat hij melding maakte van enige aanpassingsproblemen omwille van zijn verblijf in het Westen en/of het openen van een winkel in Jalalabad in de plaats van in zijn eigen dorp. Verzoeker komt dienaangaande dan ook niet verder dan het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus niet volstaat om een concrete belemmering in zijn hoofde voor een hervestiging in de stad Jalalabad ingeval van terugkeer naar Afghanistan aan te tonen.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij “het grootste deel van zijn vormende jaren in Pakistan en in het Westen verbleef”, kan niet worden ingezien waarover hij het heeft, aangezien hij nooit eerder melding maakte van een verblijf in Pakistan en daar hij op het moment van zijn vertrek naar het Verenigd Koninkrijk in 2009 reeds 26 jaar oud was. Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor en in onderhavig verzoekschrift verklaart afkomstig te zijn uit een rijke familie.”

Uit niets blijkt dat verzoeker met zijn betoog gegevens aanbrengt over de situatie in Afghanistan die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen. Verzoeker maakt in die optiek niet aannemelijk dat hij nog enig belang zou hebben bij zijn grief, en al evenmin dat de bestreden beslissing in strijd is met het non-refoulementbeginsel zoals bepaald in artikel 74/17 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond, een schending van het non-refoulementbeginsel evenmin.

2.2.3.5. Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verder betwist verzoeker ook niet dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.7. Het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

2.2.3.8. De Raad kan enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen toetsen en het komt de Raad niet toe om te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

2.2.3.9. Het tweede middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET